

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ ДЗ «ЛУГАНСЬКИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА»**

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ МИСТЕЦТВ

Кафедра образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва

Черкасець Серафим Володимирович

«ГОЛГОФА»

живописна композиція

Пояснювальна записка до кваліфікаційної роботи за спеціальністю 023
«Образотворче мистецтво, декоративне мистецтво, реставрація»,
освітньо-професійна програма «Образотворче мистецтво»

Особистий підпис _____ С.В. Черкасець

Керівник _____ викладач М. Ф. Болюх

Зав. Кафедри _____ доцент, к.п.н. Н.М. Дігтяр

Полтава – 2025 р.

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1 ГОЛГОФА – КВІНТЕСЕНЦІЯ ЛЮДСЬКОГО БУТТЯ	5
1.1 Голгофа. Трагедія чи прояв найвищого рівня любові	5
1.2 Тема Голгофи в живописі зарубіжних і українських художників	6
РОЗДІЛ 2. ВІДОБРАЖЕННЯ СВІТЛА ЛЮБОВІ В ЖИВОПИСНОМУ ТВОРІ «ГОЛГОФА»	9
2.1. Обґрунтування ідеї твору	9
2.2. Техніка виконання та матеріали	11
2.3. Етапи виконання роботи	12
ВИСНОВКИ	14
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	16
ДОДАТКИ	17

ВСТУП

*«Голгофа — це світанок.
Там, де тьма думала
перемогти, зійшло світло
життя»*

Блаженний Августин

Актуальність дослідження. Сюжет Голгофи впродовж століть залишався одним із найсильніших духовних і художніх символів у світовому мистецтві. В епоху візуального перенасичення і знецінення глибоких смислів, звернення до теми жертвності, любові та прощення має надзвичайну важливість. Голгофа – це не лише місце страти, а точка зламу, де людська злість зустрічається з безумовною любов'ю, і ця зустріч назавжди змінює історію. Картина не просто ілюструє цю сцену, а дає змогу глядачу духовно «увійти» в її простір. Художній твір здатен не тільки передати зміст, а й створити міст між минулим і теперішнім, між зображенням і внутрішнім переживанням. Саме тому створення і аналіз цієї композиції є не лише мистецьким завданням, а глибоким духовним актом. Живописна композиція «Голгофа» – це не просто зображення біблійного сюжету, а глибоко символічне полотно, яке перетворює зорове сприйняття на духовний досвід.

Центральною темою картини є Розп'яття Ісуса Христа – подія, що поєднує історичну реальність і вічний сенс. У цьому творі художня мова виходить за межі оповідного, трансформуючись у форму сучасної проповіді, зверненої не до розуму, а до серця. Глядач не просто спостерігає сцену – він стає її співучасником.

Мета роботи – передати через художню мову живопису духовну суть події Розп'яття Ісуса Христа як вічного символу любові, прощення та жертвності, що не втрачає сили упродовж століть.

Завдання роботи:

- дослідити Голгофу, як квінтесенцію людського буття;
- дослідити тему Голгофи у живописі зарубіжних і українських художників;
- обґрунтувати ідею живописного твору;
- описати техніку виконання та матеріали;
- описати етапи виконання роботи.

Об'єкт дослідження – сакральна тематика у станковому живописі, зокрема зображення Голгофи як центральної події Нового Завіту.

Предмет дослідження – образно-композиційне, кольорове та символічне вирішення живописної композиції «Голгофа» як форми духовної проповіді в сучасному мистецькому контексті.

Апробація дослідження відбулася у XX Міжнародній студентській науково-практичній конференції «Формування сучасного освітнього середовища: теорія і практика» (20-21 березня 2025р.).

РОЗДІЛ 1. ГОЛГОФА – КВІНТЕСЕНЦІЯ ЛЮДСЬКОГО БУТТЯ.

1.1 Голгофа. Трагедія чи прояв найвищої любові

Голгофа – це місце, де звершилася найвеличніша і найтрагічніша подія в історії людства – розп'яття Сина Божого, Ісуса Христа.

Це, є найглибшою трагедією в історії, трагедією, яка поєднує в собі божественне і людське, гріх і святість, жорстокість і любов. Це – страта праведника, несправедливий суд, вбивство Сина Божого, Який прийшов у світ, щоб його спасти. На Голгофі людство показало свою здатність до крайнього падіння, до відкидання самого джерела життя, до зради любові. Там здійснилася найстрашніша несправедливість – розп'яття Того, Хто не мав гріха, Хто зцілював, милував, прощав, навчав правді. І саме за це Його було віддано на муки. Христос був залишений майже всіма. Його зрадив один із найближчих учнів – Юда. Його зрікся Петро. Учні розбіглися. Народ, який ще недавно вигукував: «Осанна!», – вже кричав: «Розіпни Його!». Його засудили не тільки язичники, а й власний народ, свої. Трагедія полягає у тому, що істина була визнана винною, а брехня – відпущена. На Голгофі відбулася кульмінація світового конфлікту між світлом і темрявою, між правдою і облудою. Це – вершина людського відступництва, коли замість визнання Бога, Його було прибито до хреста. Сам Христос, як людина, пережив цю трагедію до глибини: «Боже мій, Боже мій, чому Ти Мене покинув?» – ці слова, сказані на хресті, є виявом повноти страждання, болу й самотності. Голгофа – це трагедія людства, бо вона показує, що кожен здатен розіп'яти Христа, своєю байдужістю, своєю участю у злі. Це трагедія вибору, коли людство мало шанс пізнати Бога – і вбило Його. Це трагедія праведності, яка зустрічається зі злом у найжорстокішій формі.

Однак ця трагедія – не безвихідна. У ній уже закладене світло Воскресіння. І саме момент Голгофи є тією граничною точкою, де людська жорстокість сягнула апогею, а Божественна любов – проявилася до краю і перемогла. На Голгофі звершилася не лише драма людського зла, а передусім – триумф

Божественної любові. Христос не просто постраждав – Він усвідомлено прийняв страждання, щоби врятувати людину, кожного з нас. І в цьому – найвища заповідь любові, про яку Сам Спаситель сказав: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто душу свою покладає за друзів своїх» (Ів. 15:13).

На Голгофі ця заповідь була не лише сказана – вона була виконана до кінця. Ісус Христос поклав душу Свою не за праведників, а за грішників, за зрадників, за катів, за тих, хто кричав «Розіпни!» Його любов була не умовною, не заслуженою, не вибірковою. Це була любов абсолютна, жива, дійова – така, що не вимагає нічого навзаєм. Навіть прибитий до хреста, Він не проклинав, не дорікав, а молився:

«Отче, прости їм, бо не знають, що чинять» (Лк. 23:34).

Це слова, які перевертають людське уявлення про справедливість. У них — жива школа незлобливості й всепрощення, яких сучасний світ так болісно потребує!

Отже, Голгофа — це найбільша трагедія людства і водночас -- дзеркало, у якому видно, що означає любити по-справжньому: терпіти, пробачати, віддавати себе цілковито — навіть до смерті. У цій любові немає егоїзму. Тут — повне спустошення себе, добровільна смерть заради іншого. Тут немає образи — лише прощення. Немає осуду — лише милість. Немає сили — лише добровільна слабкість, яка виявляється сильнішою за світ. Голгофа — це приклад, який варто наслідувати. Любов Христова не є недосяжним ідеалом. Вона є покликом, викликом, запрошенням: «Йди за Мною.» Це заклик любити без обмовок, служити без вигоди, прощати без обмежень. І саме тому Голгофа не просто згадується — вона щоденно актуалізується в кожному акті любові, у кожному жесті милосердя, у кожному терпінні ради іншого.

2.2 Голгофа в живописі зарубіжних і українських художників

Тема Голгофи — одна з тих вічних тем, яка неодноразово надихала художників створювати живописні твори, що стали духовними маяками для

цілих поколінь. Вона не втрачає актуальності і стоїть в центрі мистецтва, що шукає сенсу. Художники всіх епох зверталися до неї не тому, що так вимагала традиція, а тому, що душа не могла мовчати перед найбільшим виявом любові та страждання.

Картини на тему Голгофи — це не просто зображення, це візуальні Євангелія, що промовляють до сучасної людини. І кожен, хто дивиться на них сам стає частиною цього хресного шляху — але вже не як спостерігач, а як учасник.

У західному мистецтві Розп'яття — одна з найчастіше зображуваних тем. Кожен великий живописець намагався передати цю сцену в унікальний спосіб, через світогляд своєї епохи.

Джотто ді Бондоне (XIV ст.) — один із перших, хто у фресках капели Скровенї у Падуї зобразив Голгофу емоційно й натхненно. Його Розп'яття — глибоко людське і водночас духовне.

Рогір ван дер Вейден (XV ст.) і Ханс Мемлінг показували розп'ятого Христа в іконографічному, але дуже інтимному контексті — з глибоким співстражданням Богородиці.

Пітер Пауль Рубенс створив монументальні композиції, де Голгофа розкривається як драматична сцена боротьби добра і зла, світла й темряви.

Ель Греко, іспанець грецького походження, підняв тему на містичний рівень, вкладаючи в образ Христа елементи світла, що немов прориває крізь смерть.

Дієго Веласкес, Франсиско Гойя та Рембрандт ван Рейн зображували Розп'яття у глибоко особистісному ключі — з акцентом на трагедію і покору.

У ХХ столітті до теми Голгофи зверталися Сальвадор Далі (відоме сюрреалістичне "Розп'яття" 1954 р.), а також Марк Шагал, для якого образ Розп'ятого Христа став собором людського болю, зокрема єврейського.

В українській традиції тема Голгофи також посідала важливе місце, хоча внаслідок історичних обставин українські художники частіше працювали в межах церковного мистецтва (іконопису).

Іконописці Київської Русі зображали Розп'яття в традиції візантійського канону, але з власним емоційним забарвленням. Одні з найдавніших – фрески Софії Київської та ікони Галичини.

У XVII–XVIII ст. українські майстри іконостасів, зокрема Іван Руткович, Йов Кондзелевич, створювали ікони Розп'яття з глибоким символізмом: часто додаючи знаряддя страстей, череп Адама, сонце й місяць.

У новітній період темою Голгофи займалися Олександр Мурашко, Микола Біляшівський, Петро Обаль, Любомир Медвідь, Олександр Антонюк. Їхні твори поєднують біблійні мотиви з національним болем і особистою рефлексією.

Тож, Голгофа в живописі — це не лише ілюстрація євангельської сцени, а образ духовної реальності, яка звертається до глядача особисто. Через фарбу і форму художник мовби запрошує побачити не просто історичну мить, а вічну подію, що стосується кожного. Саме тому картини на цю тему несуть катарсис, навернення, просвітлення.

Голгофа у мистецтві – це дзеркало для людської душі, де вона бачить, ким є насправді. Здатна на співстраждання чи на байдужість? Чи встає біля Хреста, чи втікає? Чи промовляє: «Пом'яни мене», чи знущується?

РОЗДІЛ 2. ВІДОБРАЖЕННЯ СВІТЛА ЛЮБОВІ В ЖИВОПИСНОМУ ТВОРІ «ГОЛГОФА»

*«Світло Христа сяє в темряві світу,
особливо у Його стражданні, бо саме там
любов Божя виявила себе найяскравіше.»*

Святий Григорій Богослов

2.1. Обґрунтування ідеї твору

На живописній композиції «Голгофа» Боголюдина Ісус Христос постає як Агнець. Він не чинить спротиву катам. Його зрадили, били, осміяли, судили як злочинця. За Його плечима – глибока ніч зрадництва і тривоги в Гетсиманії, суди Анни й Каяфи, Пилата і Ірода, бичування, терновий вінець, дорога на Голгофу з важким хрестом на плечах. І от зараз, на пагорбі, поза стінами Єрусалиму, готуються розіп'яти, як останнього злочинця. Навколо — байдужий натовп, глузування воїнів, спотворені обличчя фарисеїв, плач жінок і розпач Його Матері. Небо потемніло, земля затремтіла – природа не могла залишитися байдужою до цієї події. Постать Ісуса, знеможеного, але спокійного, вказує на прийняття своєї долі.

Атмосфера картини – похмура, гнітюча, наповнена тінями й контрастами, що передають напруження цієї трагічної драми. Не тільки фізичні муки, а й духовне страждання Спасителя: зрада, відкинення, покинутість. Особливо болючими є Його останні слова: не просто вигук відчаю – це глибоке пережиття всього тягара людського гріха, який Христос добровільно прийняв на Себе. Хрест – тут не символ приниження, а ікона жертвності, приклад такої любові, яка перевершує людські уявлення, долає усі межі справедливості та логіки.

Однак, попри трагізм сцени, зображення несе світло – буквально і духовно. На картині серед темного натовпу, виділяється фігура у сяйві – символ воскресіння або образ Божественної присутності, що освячує кожен момент цієї драми. Це світло не згасає, воно йде з Голгофи крізь віки. Там, де найгустіша

темрява гріха, – засяяло незгасиме світло істини, любові й спасіння. Страждання Христа стало світлом, що розсіює морок духовної смерті, і воно досі світить кожному, хто шукає істини.

Євангеліє говорить, що під час розп'яття «темрява покрила всю землю» (Мф. 27:45). Але саме в цій темряві народилося світло любові. Світло, яке пронизало глибини пекла, підняло мертвих, оновило створіння, і продовжує освітлювати шлях людству. Це світло не зникає з плином часу – воно просвічує кожне серце, кожну епоху, кожну культуру. У ньому – відповідь на всі кризи, втрати, війни й внутрішні злами людини. Голгофа – це джерело правди, що не змінюється. Як пророоче каже Іоанн Богослов:

«Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його» (Ів. 1:5).

У роботі простір не є географічним – це простір духовного вибору. Голгофа тут – не ландшафт, а стан душі людства, де розпинають, мовчать, вибирають. Це місце, де історія і вічність зустрілися, де любов перемагає смерть. Це місце, яке кожен носить у собі. Тут Христос – Той, хто світить навіть у темряві. І ця темрява не змогла Його поглинути. Картина ніби промовляє: тільки любов, що жертвує собою, дає світло, яке не згасає. Саме це світло і є змістом Голгофи. Це світло – не фізичне, а онтологічне, що просвічує сенс людського життя. Це світло – Христос, який віддав Себе, щоб кожен міг знайти шлях до життя. І це світло – досі світить у Євангелії, у мистецтві, у совісті. Голгофа – образ просвітлення, що діє завжди. У цьому образі ми бачимо не поразку, а перемогу, не смерть, а нове народження. Це нагадування про істину, яка не старіє: що немає більшої любові, ніж та, яка кладе душу за інших.

Але це світло любові – не лише дар, це також виклик і вибір. Бо Голгофа – це не лише місце, де був розп'ятий Христос. Це модель існування людства, яка відтворюється щодня. Людство – немов постійно перебуває на цьому пагорбі, де щоразу знову і знову розпинається Любов, відкидається Правда, кричить натовп, глузують воїни, підіймають хрест кати, але поруч також плаче Мати, стоїть Іоанн, і байдужий сотник визнає: "Воістину це Син Божий". І кожна людина – свідомо чи несвідомо – стає її учасником: або як воїн, що тримає цвяхи, або як

Матір, що в розпачі страждає, або як байдужий спостерігач. Кожен день – це шанс вибрати роль: бути співчутливим чи байдужим, милосердним чи жорстоким, бути світлом або залишитися у темряві.

2.2. Техніка виконання та матеріали

Робота «Голгофа» є багатофігурною тематичною композицією з драматичним сюжетом. Станкова композиція виконана у техніці багат шарового живопису, на полотні, що натягнуте на підрамник. Розмір роботи – 80×180 см, формат – витягнутий по горизонталі.

У роботі використовувалися такі техніки живопису: корпусне письмо, техніка сухого пензля, лесування. Також відчутна робота з ефектом хіароскуро (світлотінь), що створює глибоку атмосферу та емоційне напруження.

На полотні зображено кілька фігур у складній композиційній побудові. Основний акцент зроблено на чоловікові, який несе великий дерев'яний хрест угору схилом. Його фігура вирізняється динамікою та напругою. Позаду нього, на передньому плані, зображено інші персонажі – воїни, свідки, учасники сцени. Частина фігур сидить, інші спостерігають чи взаємодіють між собою, утворюючи ритмічну групу, що формує глибину простору.

У центрі композиції – фігура в білому, яка виділяється світлом та символізує кульмінацію або духовну присутність у сцені. Праворуч зображено натовп, частина якого жестикулює, виражаючи емоційне залучення. Тло картини створене з використанням темної гами з яскравими акцентами світла, що підсилює драматизм та глибину простору.

У роботі застосовано прийом стилізації анатомії та пластики фігур, що надає зображенню виразності й емоційного напруження. Автор виразно використовує контрасти кольору, ритміку фігур та глибину композиції для передачі драматичного змісту.

Найкраще робота сприймається на середній відстані, що дозволяє одночасно охопити композицію загалом і відчувати її емоційну та смислову наповненість

2.3. Етапи виконання роботи

Найперший етап роботи – підготовка та композиційний пошук. Було сформульовано ідею – створити багатофігурну композицію на тему духовного подвигу, жертвовності та страждання. Основний мотив – сцена несення хреста, сповнена драматизму та емоційної напруги (Додаток А, рис. 1).

Після цього розпочався етап ескізного пошуку на малому форматі. Була створена серія начерків і композиційних варіантів, що відображали різні ракурси фігур, динаміку руху та ритм у групах персонажів. Із кількох варіантів було обрано горизонтальну композицію з яскраво вираженим діагональним рухом і глибокою перспективою (Додаток Б, рис. 2).

Наступним етапом стала робота з натурою. Для точного опрацювання фігур і жестів були запрошені моделі, які були спеціально одягнені у відповідні костюми, що відповідали характеру персонажів. Моделі були виставлені у потрібні пози та ракурси згідно із задумом. Було виконано серію замальовок з натури, а також зроблено фотографії, що дозволили зберегти точність анатомії, характер руху та драматизм композиції для подальшої роботи (Додаток В, рис.3).

Паралельно відбувалося тональне й композиційне опрацювання на середньому форматі. Уточнювались положення фігур, взаємозв'язки між персонажами, розроблялись жести, складки одягу, розташування фігур у просторі. Окрему увагу приділено об'ємам, ритміці та глибині композиції.

Далі – колористичний етап. Була створена кольорова палітра й кілька колористичних ескізів. У результаті було знайдено кольорове вирішення композиції із взаємодією теплих і холодних площин, з чітко вираженим джерелом світла, що підсилює драматизм сцени (Додаток Г, рис. 4).

Після цього був створений повнорозмірний картонний ескіз із фігурами у натуральному масштабі. У ньому були остаточно уточнені пози, жести та тональне вирішення загальної композиції.

Підготовка полотна до живопису відбувалася в кілька етапів: полотно було натягнуте на підрамник, первинно проклеєне желатиновим розчином, після чого

на нього був нанесений ґрунт (суміш водоемульсійної білої фарби з клеєм ПВА). На заґрунтовану поверхню був нанесений рисунок олівцем, який закріпив основні елементи композиції.

Другий етап – створення живописного твору. Робота розпочалась із нанесення малюнка на полотно, що дозволило чітко окреслити композицію та пози фігур. Після цього було виконано тональний підмальовок (грязайль) у теплих охристих відтінках, який допоміг визначити основні об'єми, світлотіньові співвідношення та розподіл простору. Цей етап став основою для подальшого нашарування кольору (Додаток Д, рис. 5).

Паралельно з технічними етапами підготовки були організовані постановки з живими моделями. З натури було виконано серію фотографій, які надалі слугували візуальною опорою в процесі роботи над живописом. Це дозволило більш точно передати анатомію фігур, емоційний стан персонажів та пластичне рішення рухів.

Після завершення підмальовку почався етап нанесення кольору. Спочатку кольори вводились узагальнено, корпусним письмом були прокладені великі площини. Далі поступово уточнювався тон, вводилися півтони, доопрацьовувалися світлові акценти та об'єм. Було використано техніку лесирування, що дозволило створити глибину кольору та атмосферність сцени (Додаток Є, рис.6).

Завершальним етапом стала фінальна прописка деталей, де окремі ділянки були опрацьовані методом сухого пензля для підсилення фактурності та нюансування. Таким чином, поступово формувався завершений живописний образ, де всі елементи – фігури, простір, світло й колір – злилися в єдину емоційно-наповнену композицію (Додаток Е, рис.7).

ВИСНОВКИ

Отже, живописна композиція «Голгофа», є не просто художнім полотном – це проповідь у формі. На ній зображено центральну подію історії людства – Розп'яття Ісуса Христа, що стало точкою перетину людської трагедії та Божественної любові. Це історична подія, яка вкорінена у вічності і несе смисл для кожного покоління.

Недарма саме ця тема хвилювала і продовжує хвилювати митців упродовж століть. Багато художників – від Джотто до Далі, від Рубенса до Шагала – лзверталися до цієї теми, бо вона понад часом, стилем і школою. Голгофа в мистецтві – це пульс духовної історії, який чутно навіть на полотні.

Зображена сцена Розп'яття викликає не лише співчуття, а й внутрішнє потрясіння. Це образ, який не дає залишитися байдужим, бо торкається самого серця людини. Страждання Христа тут показано не як поразку, а як перемогу любові, яка не боїться навіть смерті. Це любов, що покладає душу за інших, що прощає, що мовчить перед осудом, але промовляє до душі. У цьому творі Голгофа розкривається як місце виявлення найвищого рівня жертвності. Художній образ передає не естетику болю, а світло смислу через біль, що відкриває шлях до відновлення.

Картина пронизана світлом – тим, що не лише бачиться очима, але й осяває душу. Це світло Голгофи – світло, що просвіщало, просвіщає і просвіщатиме завжди. І в цьому сенсі ця робота – не просто ілюстрація євангельської сцени, а іконографія внутрішнього досвіду. Вона нагадує: Голгофа – це не лише місце, де колись страждав Христос, а вічна вершина, на якій людство стоїть щодня. На ній відбувається вічний драматичний вибір, в якому кожна душа має свою роль. Кожен із нас – або в натовпі, або при Хресті, або мовчить, або молиться, або зраджує, або кається. Картина дає відчутти цю присутність у драмі спасіння не ззовні, а всередині себе.

Художня мова роботи є лаконічною, але дуже виразною. Лінії, кольори, простір – усе спрямоване не на реалізм, а на духовну глибину образу.

Центральна фігура Христа – спокійна, світла, навіть попри рани. Цей спокій не від байдужості, а від повноти любові, що пробачає. Образ Богородиці і Іоанна Богослова, доповнюють картину як ікони співстраждання. Це не сторонні спостерігачі – це дзеркало нашої душі, яка повинна навчитися стояти поруч.

Таким чином, картина «Голгофа» вчить не тільки дивитися – вчить бачити, не тільки знати – а жити цим світлом. Вона звертається не до розуму, а до серця. Не змушує, а кличе. Кличе не просто зворушитися – а відгукнутися!

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Августин Блаженний. Сповідь / пер. з лат. Львів : Свічадо, 2003. 352 с.
2. Гегель Г.Ф. Естетика. Київ : Юніверс, 2001. 416 с.
3. Далі С. Розп'яття (Corpus Nuregubus), 1954 Музей мистецтва, Нью-Йорк.
4. Ель Греко. Альбом. Київ : Мистецтво, 2006. 128 с.
5. Жданко І. Образ Голгофи в українському іконописі XVII–XVIII ст. // *Мистецтвознавчі записки*. 2015. № 28. С. 23–29.
6. Какудзо О. Книга чаю. Київ : Основи, 2020. 192 с.
7. Медвідь Л. Мистецтво як молитва. Львів : ЛНАМ, 2012. 144 с.
8. Священне Писання. Новий Завіт. Київ : Українське Біблійне Товариство, 2021. 352 с.
9. Флоренський П. Іконостас. Київ : Дух і Літера, 2013. 192 с.
10. Шагал М. Автобіографія. Моє життя. Київ : Юніверс, 2005. 208 с.

ДОДАТКИ

Додаток А

Рис. 1 Пошук ідеї ескізу в начерках.

Додаток Б

Рис.2 Затверджений ескіз.

Додаток В

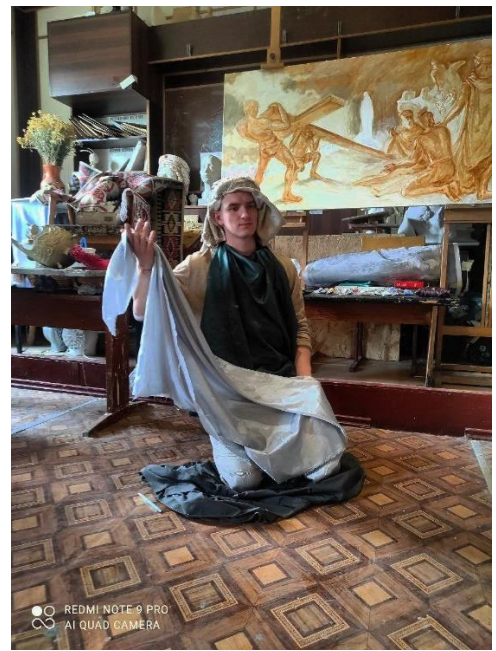

Рис. 3 Фото пошуку фігур .

Додаток Г

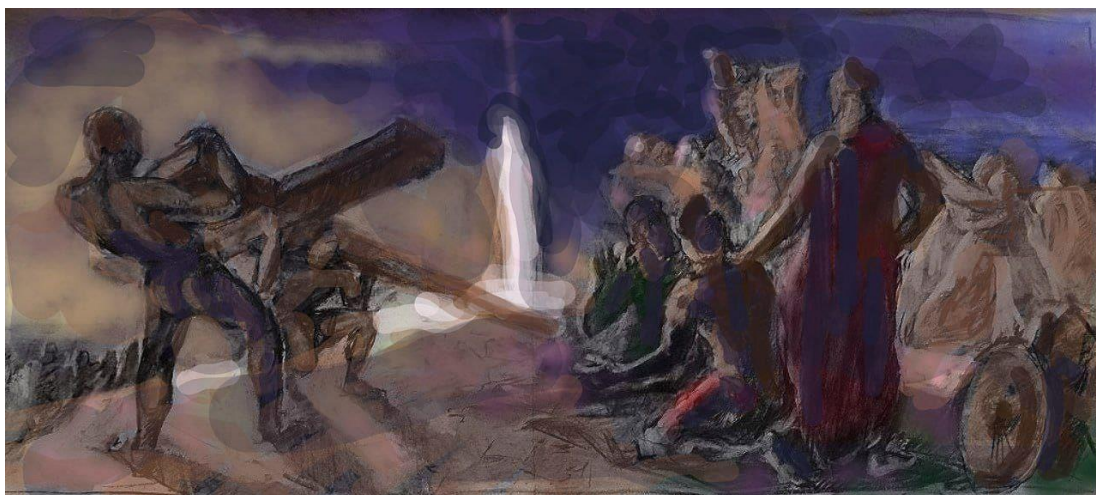

Рис. 4 Кольорові пошуки.

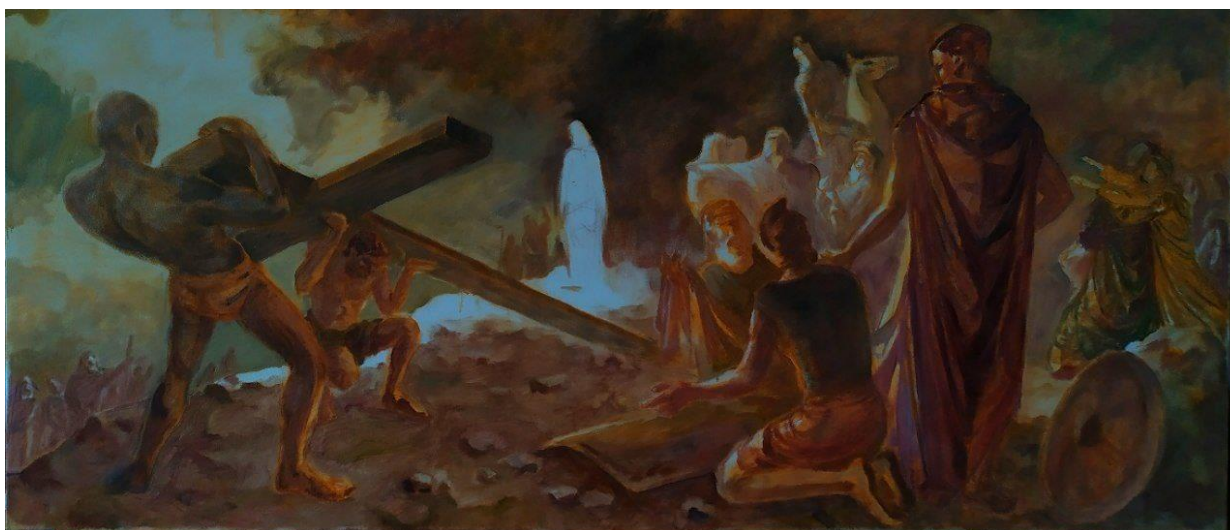

Рис.5 Гризаль

Рис 6. Прописування деталей композиції

Рис. 7 Живописна композиція «Голгофа».